

denne Sag. Det er jo ved Plakaten af 1819, som taler om Anvendelsen af Politikassens Midler, fastsat, at de skulle bruges væsentligst til Gratiale for Sognefogeder paa Landet og for Politibetjente i Købstæderne. Til det første — Gratiale til Sognefogeder — bruges de ikke ret meget, fordi Polititjenesten paa Landet nu i det hele og store er gaaet over til Politibetjente. I Købstæderne bliver der givet Gratiale af Politikasserne, og hvorfor? Fordi Lønningerne til Politibetjentene ere utilstrækkelige. I Reglen er Begyndelseslønnen 800 Kr., og enhver kan sige sig selv, at for 800 Kr. om Aaret kan en Mand med Familie daarligt leve, naar han da skal leve ordentligt. Det er en Selvfølge, at hvis man nu vil ophæve Politikasserne og lade disse Penge gaa ind i Statskassen, vil man ogsaa komme til, naar man en Gang skal have Statspolitiet — og det vil dog blive Enden paa Sagen —, at lønne dette Statspoliti ganske anderledes, end man ellers behøvede. Men, som sagt, dette betragter jeg som underordnet. Mit Hovedsynspunkt er den Samfundsnytte, som disse Penge i Virkeligheden gøre, i Forbindelse med den Omstændighed, som jeg fremhævede straks, da jeg begyndte, at Dommerne i Virkeligheden ere fuldstændig uinteresserede. Naar der bliver Tale om et Bødepaaalg, tænker en Dommer ikke paa, hvilken Kasse der skal have Bøden; det er noget, han først bestemmer, efter at Bøden er bleven paalagt. Og Delinkventen, den, der skal betale Bøden, han er, tror jeg, virkelig ganske lige glad, om han skal betale den til Statskassen eller til Politikassen, thi for ham kommer det ikke an paa, hvilken Kasse der faar Bøden, det kommer for ham blot an paa, at han skal af med den. Jeg vil derfor meget henstille, at de to Ændringsforslag under Nr. 146 og 149 ikke blive vedtagne, men at man vedtager Ændringsforslaget under Nr. 150, som jeg har stillet.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan med Hensyn til Nyttens af Politikasserne ganske slutte mig til de Udtalelser, der fremkom baade fra den ærede Ordfører og fra det ærede Medlem for Odense (Nanke), som nylig havde Ordet. Der er for mig ikke fjerneste Tvivl om, at man

hverken under det nu bestaaende eller under det fremtidige Retssystem vil kunne undvære Politikasserne, uden at der vil vise sig meget følelige Mangler derved. Manglerne ville være saa følelige, at vil man røre ved Politikassens Indtægter, bør man kun gøre det, naar man samtidig er i Stand til at ordne Forholdet definitivt for Fremtiden. Jeg kan meget godt slutte mig til den Betragtning, den ærede Ordfører gjorde gældende, at alle Bøder, der flyde af afsagte Domme, bør gaa ind i Statskassen. Det er det i og for sig principielt rigtige. Men jeg mener rigtignok, at naar man vil gaa til dette Skridt, er det nødvendigt, at man samtidig træffer en definitiv Ordning af Spørgsmaalet om, hvilke Indtægter Politikasserne skulle have i Stedet. Blandt de Oplysninger, som efter Udvalgets Begæring fra i Fjor ere indhentede omkring i Landet hos Retsbetjentene, ere ogsaa Oplysninger om Politikassernes Indtægter. Erfaringen viser nemlig, at nogle Politikasser trives og bugne og opsamle Formue, medens andre Politikasser føre en slunken og slap Tilværelse og bestandig ere i Trang og Nød. For nu at faa Klarhed over, hvorledes dette Forhold i det enkelte stiller sig, er der rekvireret Oplysninger fra Retsbetjentene omkring i Landet. Disse Oplysninger ere ogsaa indkomne, men Bearbejdelsen af dem, som foregaar i det statistiske Bureau, er endnu ikke færdig. Man kan altsaa endnu ikke i det enkelte sige, hvorledes denne eller hin Politikasse bør have sin Erstatning, hvis man bestemmer, at alle Bøder skulle tilfalde Statskassen.

Da det vistnok maa erkendes, at man, samtidig med at man betager Politikasserne deres nuværende Indtægter, bør træffe en definitiv Bestemmelse om, hvorledes Fremtiden skal være, mener jeg, at man kun havde en af to Veje at gaa. Enten kunde man sige: Dette Spørgsmaal om, at alle Bøder i Fremtiden skulle gaa ind i Statskassen, er et saa vigtigt Spørgsmaal, at vi maa have det afgjort samtidig med Retsreformen, og derfor maa vi lade Retsreformen vente, indtil vi have de fornødne Oplysninger. Eller ogsaa kunde man gaa den Vej, at man sagde: Dette Spørgsmaal er et Spørgsmaal, der i sig selv meget vel kan afgøres, hvad enten Retsreformen af-